

תמי אילון וחגיית יערי

הופעה משותפת

הוא עולה לבימה, מתלונן משיח לא בא. היא באה מאהבה, עומדת מאחוריו.

יהודית רביץ שלום חנוך

עכשיו כבר יותר נוח, אדם לא רק בתוך עצמו. ביחד הם תופסים ראש על הבר, חולמים על חתונה לבנה. אבל היא בקטע של שבתות וחגים, והוא לא עוצר באדם. אז מה לעשות, זה סוף הסיפור. רק שלא יכבו את הזרם בסניף המרכזי. נסיכיהזמר העברי - שלום חנוך ויהודית רביץ.

מאחורי הקלעים

היא היתה לבושה בשימלת-סאטן אדומה ומבריקה. אחת הכתפיות הד' קוות נפלה ברישול מסוגנן על זרועה הלבנה. הוא לבש ג'ינס דהוי ומרופט, חולצת-טריקו פשוטה בכחול-פועלים זורקה על גופו הצנום. הוא נראה כמו נער-פרחים מזדקן. היא כמו דוגמנית המסרבת לנטוש את המיקצוץ למרות גילה המתקדם. הם עמדו מתוחים זה מול זה ודיברו מהר, מנסים לתת את הרושם ששיחתם מרתקת כליכך, שאינם יכולים להבחין בעשרות האנשים שהסתובבו סביבם במעגלים קטנים, נתקעים בהם לא פעם. המבקר: לדעתי זה מתחת לכל רמה! המבקר: לא הייתי מאמינה שה- תיאטרון הידרדר עד כדיכך! המבקר: אני יודע, הם עובדים בי מיסגרת המיגבלות. עם גרוען כמו שיש להם, אולי לא היתה ברירה. המבקר: אני לא חושבת שצריך להרים בכורות בכל מחיר. אם אין להם מה להגיש, שלא יעלו. המבקר: את מתכוונת לפרסם? המבקר: כן. אבל זאת פעם אח- רונה! המבקר: פעם אחרונה! המבקר: פעם אחרונה שאני באה לפרמיירה שמגישים בה בורקאס קר!

שפה מילטרון

זה לא קורה הרבה בארץ, שמזרמנות יחד שתי הפקות ישראליות דוברות-עברית, בנות אסכולות שונות, המעלות כמעט בזמנית את אותו המחזה עצמו. ויצק מומן אפשרות כזו. ההצגה הראשונה מועלית בבית-ספר ל' מישחק בית-צבי על-ידי תלמידי השנה השי' לישית. באופן רישמי זהו תרגיל סטודנטים. למעשה ההצגות פתוחות לקהל, ומהוות חלון-ראווה לבית-הספר, כרטיס-ביקור לתל' מידיים ולכישוריהם, מתוך תיקווה שיצודו את תשומת-לב המנהלים בתיאטראות הרפרטו' אריים.

ההצגה השנייה מועלית כתיאטרון-רחוב, במיסגרת פסטיבל ישראל, על-ידי קבוצת גורנו. קוראים לזה תיאטרון-רחוב מפני שתחת הכותרת הזו הם יוכלו לקבל תמיכה מהפס' טיבל. אבל הם חושבים על סידור מקומות' ישיבה בחצר, בשמאל-הגביא בירושלים. הקבוצה מונה 10 איש, העובדים ביחד תישעה חודשים.

לצד רחל שור, שחקנית זה 20 שנה ויותר, ומורה בניסן נח'ב, אכרם טלוואי, כוגר יוסן וח'ב שייחק כתיאטרון חיפה, יפה רוני, שעברו ביחד בתיאטרון בגרמניה, משחקים שחקנים מתחילים ותלמידי-מישחק. הם קיב' לו כל מי שרצה, ומי שלא התאים נשר כעצ' מו. אצלם גם דרר-הניפויה היא חלק מהמסר. המחזה ויצק נכתב על-ידי המחזאי הגרמני גיאורג ביכנר כ-1837. הוא מורה כיצד אדם הולך באופן בלתי-נמנע לקראת חורבנו, בגלל הנסיבות שבהן הוא נאלץ לחיות.

ביכנר, שמת בגיל 24, הותיר אחריו שלוש גירסות שונות ובלתי-יגמורות של המחזה. סידורן של הסצנות ומיספרן מהווה עד היום נושא לעבודות-מחקר, לוויכוחים אקדמיים, ומרחבי-ביטוי לבימאים השונים. ויצק המועלה בבית-צבי, הוא התיאטרון שכמוהו מנסים בני קבוצת גורנו לא להיות. בית-צבי מכין את תלמידיו לתיאטרון המ' מוסד. ההצגה הועלתה בשנה שעברה כתרגיל סגור. התלמידים עבדו עליה, ובמקביל על כמה תרגילים דומים נוספים. השנה הועלתה אחרי ריענון, שערך שבוע וחצי בלבד. לקבוצת גורנו הגיעו מי שעזבו את התי' אטרון הממוסד מרצונם, מפני שלא מצאו בו את מה שחיפשו, והם מנסים להציע את מה שלדעתם הוא האחר, והנכון יותר. זהו הפער בין תיאטרון מסוגנן לתיאטרון שבו המישחק ריאליסטי. בין תיאטרון, שבו הבימאי הוא הפוסק היחיד והבלעדי, ובין תיאטרון, שבו הבימאי מקיים דרישה מתמשך עם השחקנים. בין תיאטרון, שבו החזרות נעשות ככמה שבועות, כדי שיתרגלו לעבוד כמו מעובדים בתיאטראות הרפרטואריים, ובין תיאטרון, שהחזרות מתפרסות על פני כמה חודשים, כדי שיוכלו לנהל דרישה עמוק יותר זה עם זה, לפתח את עצמם, לברוק כע' יות מהותיים של מישחק ולפתח תרבות' עבודה חדשה. בארץ הברלים כאלה מתבטאים גם בפער שבין תיאטרון שאפשר להיות ממנו (בצימ' צום), ובין תיאטרון שהיים למענו.

שחקנים טלוואי ושור בוויצק של גורנו

בהפקה של בית-צבי המישחק ריאליסטי, וחפצים נטוראליסטיים, עוורים למישחק להיראות. כאילו קורה בחיים. בגורנו הם משחקים בלי אביזרים, איווריה-מישחק והד התרחשויות מומחשים לקהל על-ידי כיוונים של שחקנים, ריקוד, שירה ומוסיקה. מקל עץ הנורק ונתפס מכתוב להם מישחק מסוגנן, מעין "שפה משלהם". כשרני גריש, בימאי הקבוצה, אומר: "אני לא מאמין שבתיאטרון יש אפשרות להיות נטוראליסטי ואמין, צריך להיות אותנטי. ואר' תנטי יכול להיות גם הדבר הכי מסוגנן, זה נשמע תאורטי מאוד. כשרואים את שתי ההצגות, מבינים על מה הוא מדבר.

מיכתבים מבית רביעי

המילחמהינטו. מצד שני אני יודע שהשמאל הישראלי התל'אביבי משוחח עם עצמו. כל היש גבול', שלום עכשיו', שלום אחר-כך', ועד כאן, יושבים כקופסה של עצמם, עושים פעולות שמטרתן היחידה היא להשקיע את מצפונם. הזמינו אותי להופיע באיזה כנס של יש גבול' בצוותא. אני עצמי אבוא, אבל לא אשיר, החלטתי לא לבקש מהלהקה שלי להצ' טרף. לפני שהם מוחים, שילמדו לדבר ערבית ולעשות חמום. השמאל הישראלי לא נפרד ועדיין מהתרבות האירופית. הוא צריך לעבור מהפך יסודי. הייתי כמה שנים מעבר לקו הירוק, בין הערבים. דיברתי בשפתם, לקחתי ילדים מה שוק כעיריהעתיקה לראות בפעם הראשונה את הים, והיום אלה הם מנהיגי ההתקוממות. למדתי לאהוב אותם. לא להתנשא מעליהם. לפני שהשמאל בארץ לא יעבור תהליך דומה, אין טעם למחאה שלו". האם הוא, בשירה שלו, משפיע על המ' אורעות? לא! מה פתאום? אני רק עושה פרודיה על המחאה!

יעקלה רוטבליט, זמר ותמלילן, מכניס גם את האינתיפאדה לשירה שלו. שורות כמו: "אני חטפתי על האש מאיזה אבן...", או "...המוות פה טיבעי, הוא מאורגן באופן

זמר רוטבליט: "פרודיה על המחאה"

אלוהי, משתבצות במסכת ארוכה של שירי מחאה. המופע החדש שלו הוא תערובת של שירים מתקליטו הראשון, כך שיהררת את ירושלים", והתקליט החדש שייצא בקרוב תחת השם "מיכתבים מבית-רביעי". האם קיים הבדל ניכר בין הטכסטים שהוא כותב לזמרים אחרים, ובין הטכסטים שהוא כותב לעצמו?

רעיון אחר

בכל בריחה יש קצת אמת... העיקביות היא מיפלטם האחרון של מחוסרי-הרימיון... חמושות באימרות הכבדות הללו, החלטנו לנסות ולחשוף שמהו מהצד האחר של היוצ' רים. להפנות שאלות שטותיות לאנשים מכר' בדים. "אני רגיל לכך שאנשים לא-רציניים נש' אלים שאלות רציניות", הגיב לינוי קמפ, הקורבן הראשון, על הרעיון. לינוי הוא אמן-אורח בפסטיבל-ישראל. למעשה הוא כמעט ישראלי. את הולקליות הזאת הוא קיבל במהלך ביקוריו הקודמים בא' רץ. אז הציג את חלום ליל קיץ, ואת פרחים. הפעם יעלה בפסטיבל עיבוד לאליסה בארץ הפלאות. בגירסה שלו, אליסה היא ה"לר' ליטה", האהובה הקטנה, של הסופר הבוגר. מספרים שכאמן צעיר ועני נהגת להת' פלח למופעים. יש לך אולי כמה טיפים לתת למתפלח הישראלי?"

אמן קמפ (נמשמאל), על הבימה

צריך שיישאר לי עוד משהו לשאוף אליו, לא?"